

Dus zei hij alleen maar: „Sorry” en nog eens „sorry”, en wilde er gauw overheen praten, vooral geen emotie tonen. En vroeg: „Bevalt mijn inrichting je anders wel?”

„O ja zeker,” zei ze, „o natuurlijk!”

En haar stem klonk luchtig, maar ze keek hem strak aan met vreemd weemoedige ogen, toen ze zei: „Alleen die ijskast niet. Ik vind het idee niet prettig, om voedsel te nuttigen, dat weken oud en gekoeld is.”

Ze stak een aardbei op haar vorkje en keek er naar, toen ze vertelde: „Mijn ideaal is een vrucht, zo geplukt van de plant, nog warm van de zon.”

Hij staaarde haar aan, verbaasd, verbluft, niet begrijpend, ze vond hem er dat moment werkelijk bête uitzien.

„Wat een kinderlijk idee van je,” zei hij, „en onverstandig hoor, want dat is beslist ongezond.”

„Waarschijnlijk wel,” zei ze en lachte. Goddank, ze kon alweer lachen! Nee, het was toch gelukkig, dat hij over die ijskast sprak!